

22

Nejpřitažlivější poslanec v zemi byl vysoký čtyřicátník s tmavýma očima a obočím a prvními šedinami ve vlasech. Rty měl plné a rudé a tvář, o které by se jinak mohlo říct, že je pro muže příliš krásná, zachraňoval kdysi zlomený nos a vybledlá jizva na bradě.

„Děkuju, že jste přijeli.“ Uvedl je do velké čtvercové místnosti, ve které začerněné dubové trámy ostře kontrastovaly s bíle natřenými stěnami. „Hrozná noc.“

Byla to Garryho první návštěva domova Andersonových a všechno si důkladně prohlížel, zatímco si poslanec vyměňoval zdvořilosti s detektivem seržantkou. Ohromný cihlový krb byl prázdný, svíce v tepaném železném lustru nebyly zapálené. Na velkém stole uprostřed místnosti stála váza s růžemi, naaranžovanými se stříbřitě šedými listy starčku, který podle Garryho mínění s lososově růžovou barvou květů příliš neladil. Myrta by byla lepší a pár dlouhých šlahounů zeleného břechťanu, které by spadaly na leštěné dřevo stolu. A v tom krbu by měl plápat oheň, místnost přímo křičela po troše vroucího světla, po útulných koberečcích na kamenné podlaze, po teple.

Anderson je vedl k otevřeným dveřím na druhém konci haly a do místnosti za nimi. Před televizí stála žena, která nedávno dovršila sedmdesátku, s dokonale upravenými světle

zlatými vlasy. V ruce držela dálkové ovládání. Podobala se své zesnulé dceři natolik, že Garry hned poznal, že to je Andersonova tchyně.

„Gwendoline Warnerová,“ představil je Anderson, když přistoupili blíž. „Babička mých dcer. A to jsou mé dcery, kterým bylo už před hodinou řečeno, aby šly do postele.“

Garry zaznamenal tři velké lahvové zelené sedačky, dvojitě francouzské dveře v jedné stěně, klavírní křídlo v rohu. Na stěnách visely moderní obrazy, které vypadaly nejenom jako originály, ale také velmi draze. Na opěrkách sedaček seděly dvě mladé dívky.

„Děláme si o Olive starosti,“ řekla starší z nich. Ani jedna nevypadala ustaraně a Garry si připomněl, že Olive Andersonová není jejich matka.

„Možná víme nějaké důležité informace,“ řekla mladší.

„Něco, co jste nám ještě neřekly?“ odsekl jejich otec.

„Spát,“ řekla babička. „Vzbudíme vás, když bude něco nového.“

Dívky se s povzdechem odlepily od sedačky a vyšouraly se z místnosti. Dveře nechaly otevřené.

„Vezměte to od začátku, prosím, pane Andersone,“ řekla Lexy, když byli vyzváni, aby se posadili, a Garry vyndal poznámkový blok.

Anderson usedl na protější sedačku. Gwendoline Warnerová se posadila vedle něj.

„Moje žena pracuje jako vedoucí zdravotní sestra na onkologii,“ začal Anderson. Neměl znatelný přízvuk, ale jako většina severanů měl nízko posazený hlas. „Kromě povinností, které plní v Middlesbrough, také objíždí ostatní nemocnice v regionu, monitoruje jejich postupy a navrhuje případná zlepšení. Čas od času také školí zaměstnance.“

Lexy nespouštěla z Andersona pohled. Maličko kývla, aby pokračoval.